

Met grote passen liep Daedalus de lange trap op van het paleis van koning Minos. Zijn taak was volbracht. De Minotaurus zat opgesloten. Nu was het tijd om weer naar huis te gaan.

‘Wat kan ik voor je doen, Daedalus?’ wilde koning Minos weten.

‘Sire,’ zei Daedalus, ‘mijn werk is gedaan. Ik zou graag samen met Icarus naar huis gaan.’

‘Nu al?’ vroeg koning Minos.

Hij keek Daedalus verwonderd aan.

‘Je bent mijn gast. Je weet dat je mag blijven zolang je wil.’

‘Dat weet ik. Maar ik wil liever terug naar huis.’

‘Kunnen jullie mijn gastvrijheid dan niet op prijs stellen?’ zei koning Minos toen giftig. ‘Of heb ik je misschien niet rijkelijk genoeg beloond voor het labyrint dat je gebouwd hebt?’

‘Natuurlijk wel’, zei Daedalus. ‘Dat is het niet.’

‘Waarom wil je hier dan weg?’

‘Hier op Kreta hebben we alles wat we willen, Sire, maar Icarus en ik willen weer naar huis. Het is best fijn om even op reis te gaan. Maar na een tijdje ga je je vaderland missen.’

‘Het spijt me,’ zei de koning toen, ‘maar ik kan jullie niet naar huis laten gaan.’

Daedalus begreep niet helemaal wat de koning bedoelde.

‘Ik kan je goud geven, het lekkerste eten, het mooiste huis, ik kan je alles geven waar koningen en koninginnen van dromen. Maar je laten vertrekken? Neen. Dat gaat niet.’

‘Sire,’ zei Daedalus, ‘heb ik dan niet gedaan wat u mij hebt gevraagd? U hebt mij en mijn zoon uit Athene laten komen om u te helpen. Ik ben zo snel gekomen als ik kon, en ik heb u geholpen. Ik heb een labyrint voor de Minotaurus gebouwd, een doolhof met zoveel gangen en steegjes dat geen levend wezen er ooit de weg naar buiten kan vinden.’

‘Geen levend wezen kan eruit ontsnappen, Daedalus. Dat is waar. Alleen de vogels en jijzelf, omdat jij de enige bent die het geheim van het labyrint kent. Zolang je leeft, zal je op dit eiland blijven. Zo zal ik je altijd in mijn buurt hebben en ben ik er zeker van dat het geheim van het labyrint samen met jou sterft.’

‘Maar koning Minos,’ zei Daedalus verbaasd, ‘u hebt me uw woord gegeven.’

‘Dat kan ik mij niet meer herinneren’, zei koning Minos toen.

‘Ik ben er heel zeker van.’

Koning Minos keek Daedalus staalhard aan.

‘Dat moet ik dan vergeten zijn. En wat de koning vergeten is, is iedereen vergeten.’

Radeloos liep Daedalus de kamer uit.

‘En waag het niet iemand om hulp te vragen’, riep koning Minos hem na. ‘Want wie probeert te helpen, wordt opgeknoopt aan de hoge boom die op het binnenplein staat.’

Daedalus voelde zich bedrogen. De woorden van koning Minos klonken telkens weer in zijn hoofd. Wat de koning vergeten is, is iedereen vergeten. Dat had hij gezegd.

Hoe kunnen we hier ooit weggeraken, vroeg Daedalus zich af. Hij had een gevangenis gemaakt voor de Minotaurus. En nu werden zij gevangengehouden door de zee die hen omsingelde.

‘Geraken we hier ooit weg, vader?’ wilde Icarus die avond weten.

Daedalus zuchtte.

‘Koning Minos heeft ons in zijn macht, Icarus. We kunnen geen kant uit. Dit is een eiland, omgeven door water. De havens worden bewaakt, overal staan soldaten. Als koningen zijn we hier ontvangen. En nu wordt iedereen die ons helpt, opgeknoopt aan de hoge boom op het binnenplein van het paleis.’

Icarus ging op zijn rug op de grond liggen en keek naar de uitgestrekte blauwe lucht. Hoog in de lucht vloog een adelaar voorbij. Hij vloog over het eiland en scheerde laag over het labyrint van de Minotaurus zonder zich iets van de gangen of kronkelende wegen aan te trekken. Met een paar krachtige halen ging hij weer omhoog. Boven de hoogste bomen, over het strand en weg vloog hij, hoog in de lucht boven het water. De vogels gaven niet om de ontelbare muren van het doolhof.

‘Waren we maar als vogels in de lucht’, zei Icarus. ‘Dan stond de zee ons niet in de weg en vlogen we er breed lachend overheen.’

‘Vogels?’ zei Daedalus. Hij keek zijn zoon niet-begrijpend aan. ‘Soms, Icarus, heb jij de raarste ideeën. Alsof je met je hoofd in de wolken leeft.’

Icarus ging rechtop zitten.

‘Als we vogels waren, hoefden we toch niet over land of over zee te reizen, maar dan konden we net als de adelaar onze vleugels breed uitslaan en onbezorgd door de lucht suizen. Dan vlogen we naar waar we maar wilden. Dan waren we vrij.’

‘Vrij als vogels’, zei Daedalus bedachtzaam. Toen begon hij te lachen.

‘Vrij als vogels... Maar dat is het. Dat is het!’ Hij schaterde het uit van de pret. Hij sprong op en danste van plezier. Icarus begreep er niets van. Zou zijn vader gek geworden zijn?

‘Snap je het dan niet?’ vroeg Daedalus.

‘Wat?’ vroeg Icarus.

‘Je hebt gelijk, Icarus!’

‘Gelijk? Waarover heb ik dan gelijk?’

‘Laat koning Minos dan nog dit eiland bezitten en ons de toegang tot de zee versperren, wij gaan langs de lucht. Precies zoals de vogels. Koning Minos mag dan alles bezitten, de lucht bezit hij niet!’